

RHINO NEWS

Medewerkers van Mkomazi hebben in het Serengeti National Park geholpen een neushoorn op te sporen en te 'taggen'.

Mkomazi inspireert Tanzania

Wat een goede reputatie voor je kan betekenen, bewijzen de mannen en vrouwen die in het neushoornreservaat in Mkomazi werken. Deze 'helden', die de bescherming van de neushoorns als een uitermate belangrijke taak beschouwen, hebben naam gemaakt als Afrika's meest loyale en toegewijde medewerkers. Vanwege hun vlekkeloze reputatie heeft Pete Morkel, de verantwoordelijke dierenarts in het Serengeti National Park, een aantal medewerkers

van het Mkomazi-reservaat gevraagd om in 'zijn' park te helpen bij het opsporen, verdoven en 'taggen' (het bevestigen van een zender) van een neushoorn. De medewerkers maakten hun reputatie waar: in een mum van tijd hadden ze het dier opgespoord.

Mooi compliment

Ook de reputatie van het Mkomazi-neushoornreservaat heeft een eervol verzoek opgeleverd. Tony Fitzjohn is

onlangs door Tanzanian National Parks (TANAPA) om advies gevraagd over het opzetten en onderhouden van een neushoornreservaat. Dit in het kader van de plannen van TANAPA om een nieuw reservaat – naar het voorbeeld van Mkomazi – te starten elders in het noorden van Tanzania. Kortom: een mooi compliment voor Mkomazi en zijn medewerkers.

Mail uit Mkomazi

De van origine Engelse Lucy Fitzjohn woont al vele jaren samen met haar man Tony en hun kinderen in het Mkomazi National Park. Voor de Suzuki Rhino Club beschrijft Lucy wat zij meemaakt in de Afrikaanse wildernis.

De werkzaamheden aan het nieuwe hekwerk rond de uitbreiding van het neushoornreservaat in Mkomazi zijn klaar. Een mooie gelegenheid om eens te vertellen wat voor 'helden' de mannen zijn die het 40 kilometer lange hek bewaken. Elke ochtend en middag lopen ze 'langs de lijn'; 5 kilometer één kant op en dan weer terug. De collega op de gedeelde uitkijkpost doet precies hetzelfde, maar loopt de andere kant op – dag in, dag uit. Een stevige klus dus, dat hek bewaken. Zeker als je meetelt dat de bewakers (letterlijk en figuurlijk) een grote verantwoordelijkheid hebben;

ze zijn immers de enige barrière tussen de stropers en de neushoorns in het reservaat. Daarom lopen ze niet zomaar 'langs de lijn'; ze letten op (voet)sporen, gebroken palen, gaten in het hek en onderbrekingen in de spanning die op het schrikdraad staat. Ruiken ze onraad, dan lichten ze elkaar en het hoofd van de beveiliging meteen in door middel van walkietalkies en ondernemen vervolgens actie. Maar het bewaken van het hek gaat nog verder: de 'hekbewakers' moeten zodra het geregend heeft, het gras dat onder het hek groeit, afknippen. Want nat gras dat tegen het hek aangroeit, zorgt voor kortsluiting en de tractor met de motormaaier kan er niet bij. Bovenstaande is slechts een greep uit de taken van de hekbewakers en het geweldige werk dat ze doen. Ik schreef tenslotte niet voor niets dat het helden zijn! Natuurlijk hebben we deze helden voor een

groot deel te danken aan de Suzuki Rhino Club. Dankzij hen kunnen we ons werk in Mkomazi National Park op een professionele manier uitvoeren voor het welzijn en de veiligheid van de neushoorns.

Groetjes vanuit Mkomazi!

Lucy Fitzjohn

Beelden Javaanse neushoorn geven hoop

De plaatsing van verborgen camera's in de jungle van West-Java heeft uniek beeldmateriaal opgeleverd van twee Javaanse neushoornjongen. Volgens het Wereld Natuur Fonds (WNF), dat de camera's plaatste, zijn de beelden zo uniek omdat er nog maar 40 tot 60 Javaanse neushoorns in het wild voorkomen. Daarmee is deze neushoornsoort de zeldzaamste ter wereld. Het WNF noemt de geboorte van de twee jongen 'uitermate hoopvol'.

De beelden van de Javaanse neushoorns zijn eind vorig jaar gemaakt in het Ujung Kulon National Park op Java. Het gaat om twee opnames van neushoornmoeders met hun jong. Na uitgebreid onderzoek is gebleken dat het om een mannelijk en een vrouwelijk kalf met moeder gaat. Het vrouwelijke neushoornjong is ongeveer één jaar oud en daarmee een stuk groter dan de

mannelijke spruit. Wetenschappers zijn vooral over de geboorte van dit vrouwtje verheugd, omdat het gebied al veel meer mannelijke neushoorns telt.

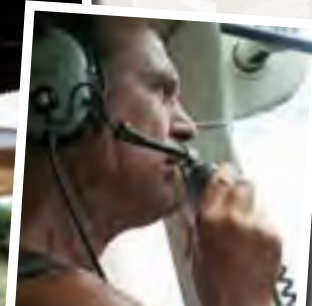
Donateur worden?

Ondanks dat de zwarte neushoorn door beschermingsprojecten, zoals die van het Mkomazi National Park, langzaam in aantal toeneemt, is de strijd om het voortbestaan van deze prachtige dieren nog lang niet gestreden. Word daarom donateur van de Suzuki Rhino Club. Bent u al donateur? Maak dan mensen in uw omgeving enthousiast en verwijs ze naar de site www.rhinoclub.nl. De donaties komen ten goede aan het Mkomazi National Park in Tanzania, waar met een fokprogramma wordt gewerkt aan het vergroten van de populatie zwarte neushoorns.

Wilde haren: het fascinerende levensverhaal van Tony Fitzjohn

Ode aan Afrika

Tony Fitzjohn heeft zijn fascinerende levensverhaal en passie voor Afrika op papier gezet. Begin mei verschijnt *Wilde haren*, de Nederlandse vertaling van *Born Wild*, de autobiografie van de velddirecteur van het Mkomazi National Park. Een impressie van *Wilde haren* leest u nu al in *Rhino News*.

In *Wilde haren* vertelt de Britse natuurbeschermers over zijn uitzonderlijke leven. Hij wordt als baby geadopteerd en groeit op in het grauwe naoorlogse Londen. Als jongeman is hij rusteloos en heeft hij het ene na het andere baantje. Eigenlijk weet hij niet goed wat hij met zijn leven wil, tot hij besluit naar Afrika te gaan. Het enige wat hij weet, is dat hij iets met dieren wil doen. Begin jaren zeventig komt hij in Kenia terecht en gaat daar werken bij George Adamson, een van de eerste natuurbeschermers van het continent. Ze brengen bijna achttien jaar samen door en zetten zo'n dertig leeuwen en tien luipaarden terug in de natuur. Als George door stropers wordt vermoord, zet Tony zijn levenswerk voort. Hij wordt door de regering van Tanzania gevraagd het Mkomazi-wildpark, dat er slecht aan toe was, weer tot een bloeiend natuurgebied te maken. Hier wijdt hij zich aan het beschermen van bedreigde diersoorten als de zwarte

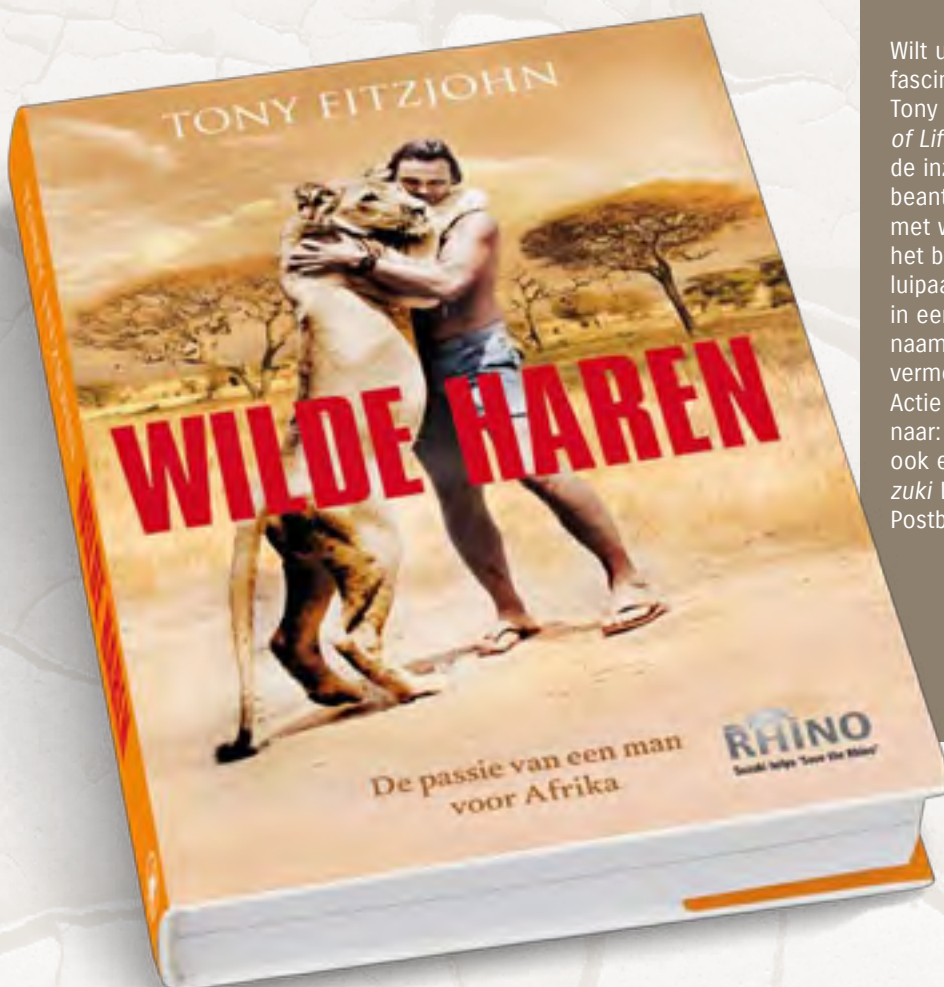
neushoorn en de Afrikaanse wilde hond, die als gevolg van intensieve stroperij nagenoeg uitgeroeid waren. Tony vertelt beeldend over veertig jaar leven en werken als natuurbeschermers. Hij vindt dat de mens teveel ingrijpt in het leven van dieren, terwijl die er eigenlijk alleen maar met respect en verwondering naar zou moeten kijken. Tony's levensverhaal leest als een spannende avonturenroman over een hard leven vol gevaar, een leven in dienst van een groots ideaal. Daarbij is *Wilde haren* een onvergetelijke ode aan Afrika, zijn prachtige natuur en fascinerende dieren.

Te grazen genomen door een leeuw

Benieuwd naar *Wilde haren*? Hoewel nog niet in de winkel geeft *Suzuki Way of Life* u nu al de kans een gedeelte van Tony's boek te lezen. In dit bloedstollende fragment vertelt hij hoe zijn inzet voor de leeuwen van Kenia hem bijna het leven kostte.

"Als je te grazen wordt genomen door

een leeuw neemt zo'n grote kat vreemd genoeg geen grote happen uit je, nee, hij verstikt je. Ze zijn letterlijk tot de tanden gewapend en ze gebruiken een kussen om je te verstikken. Ik heb er mijn leven aan te danken. Ik was al buiten adem doordat de volwassen leeuw van tweehonderd kilo me van achteren besprong. En toen hij mijn hoofd in zijn bek nam en zijn kaken op elkaar klemde, duurde het niet lang voordat ik het bewustzijn verloor. Pas toen hij mijn buik openhaalde kwam ik bij en keerde mijn wil om te leven terug. Het was te vergelijken met het moment dat je door een grote golf wordt overspoeld en je je surfplank kwijtraakt: het licht dringt door het kolkende water heen, je beseft dat je wilt blijven leven en je zwemt naar boven. Ik tilde mijn vuist op boven mijn hoofd en ramde die in de bek van de leeuw. Maar ik was niet sterk genoeg; hij zou me vermoorden, de hufter. Het begon zwart te worden voor mijn ogen en ik weet nog dat ik

Win *Wilde haren*

Wilt u een exemplaar van het fascinerende levensverhaal van Tony Fitzjohn winnen? *Suzuki Way of Life* verloot tien boeken onder de inzenders die deze vraag goed beantwoorden: hoe heet de man met wie Tony in Kenia werkte aan het beschermen van leeuwen en luipaarden? Stuur het antwoord in een e-mail, voorzien van uw naam en telefoonnummer en met vermelding van 'Suzuki Way of Life Actie *Wilde haren* vóór 1 juli 2011 naar: rhinoclub@nimag.nl. U kunt ook een kaartje sturen naar: *Suzuki Way of Life, Actie Wilde haren*, Postbus 77, 4130 EB Vianen.

me afvroeg welke het was, een wilde leeuw of een van de onze?"

Buiten westen

"Het was een van de onze, Shyman, en het was er ook een van ons die mijn leven redde, Freddie. Ik had Freddie van een klein welpje grootgebracht, en in tegenstelling tot die grote bruut Shyman, die we nooit in het gareel hadden kunnen krijgen, was hij op me gesteld. Freddie viel Shyman aan en wist hem net lang genoeg af te leiden, zodat ik een beetje bij mijn positieven kon komen en me in een foetushouding kon orollen. Freddie viel nog minstens vier of vijf keer aan, telkens als Shyman terugkwam om zijn tanden in een ander lichaamsdeel van mij te zetten. Toch lukte het de grootste van de twee leeuwen om me bij mijn nekvel te grijpen en een poging te doen om me te wurgen. Het was een bijna-doodervaring; het leven ebde uit me weg, en de rottende vuilnisbelt bij het hek van het kamp was

het laatste beeld dat ik van de wereld had. Ik wist wat er gebeurde. En terwijl ik buiten westen raakte, was ik tegelijkertijd woest om die hoop afval."

Dicht bij de dood

"Ik werkte al vier jaar samen met George Adamson, de Keniase oud-opzichter die leeuwen weer in het wild liet leven, en hij redde me uit de muil van de leeuw. Nadat hij was gewaarschuwd door onze voorman, Erigumsa, kwam hij aangestormd uit het kamp, slechts gewapend met een korte stok. Hij zag dat Shyman me in zijn bek wegsleurde; mijn lichaam sleepte tussen zijn voorpoten, het bloed stroomde uit gaten in mijn nek, schouders en lichaam. De Oude Man dacht dat ik dood was. Hij viel de leeuw aan, en samen met Freddie lukte het hem om me los te krijgen uit Shymans bek en de leeuw weg te jagen. Zonder Freddie zou ik kansloos zijn geweest. Ik was door de ene leeuw aangevallen en gered door de andere.

Ik was een tand kwijtgeraakt en mijn ene oor hing half los. Er was een gat gebeten in mijn rechterschouder en nek, groot genoeg om er een vuist in te steken. Het zouden een paar pijnlijke weken worden voordat ik weer op de been was. Ik ben nooit zo dicht bij de dood in de buurt geweest als toen, maar dat beschouw ik als een kleine prijs voor het voorrecht dat ik sinds 1971, toen George Adamson me aannam, met dieren heb kunnen werken en leven."

Tony Fitzjohn - *Wilde haren*

384 pagina's en 2 x 16 pagina's full colour fotokatern
Verschijnt in mei
€ 18,95
978 90 443 3043 4